

© Anna Nadvornikova

Jan Němec – Czech Republic

Dějiny světla (2013)

A History of Light

Publishing House **HOST**

Biography

Jan Němec, born in 1981 in Brno, received his MA degree in Religious and Social Studies from Masaryk University in Brno, and in Theatre Dramaturgy from the Janáček Academy of Music and Performing Arts in Brno. He wrote a book of poems *První život (First Life, 2007)*, followed by a book of short-stories *Hra pro čtyři ruce (Playing Four Hands, 2009)* and a biographical novel about renowned photographer František Drtikol, called *Dějiny světla (A History of Light, 2013)*. Němec works as an editor for the monthly literary magazine Host, and as a dramaturgist for the ČT Art TV channel.

Synopsis

Dějiny světla (A History of Light), is a novel about the photographer František Drtikol.

Have you ever wondered what a story written by a beam of light would be like? Firstly, the story would be ordinary but the course of events extraordinary; secondly, its hero would be a photographer, a guardian of light; thirdly, naturally, it would be full of shadow. So who was František Drtikol? A dandy from a small mining town, a world-famous photographer whose business went bankrupt, a master of the nude who never had much luck with women, a mystic and a Buddhist who believed in communism, a man of many contradictions. The conception of Jan Němec's extensive novel is very unusual for contemporary Czech prose – fresco-like, it is an artistic and spiritual *Bildungsroman* that covers over half a century, bringing to life the silver mines of Přeborn, Jugendstil Munich and First Republic Bohemianism, with naked models wandering along the lines and light merging unobserved with knowledge...

Dějiny světla

Jan Němec

Muž s kulatým obličejem a krátkými vlasy se dotkne středu brýlí nad kořenem nosu a rozhlédne se po skupině devíti chlapců. Pak říká: Mé jméno je Georg Heinrich Emmerich a vítám vás v Učebním a výzkumném ústavu pro fotografii.

V jedné staré knize jsem narazil na rytinu, na níž mudrc přijímal vnuknutí skrze paprsky světla. A skutečně, takových vnuknutí jsou dějiny plné, poznání bez světla je nemyslitelné a samo světlo se stalo jeho symbolem. Zvláště v posledních stáletích jsme se naučili krotit ho a zapřahat do velkých vědeckých úkolů. Teleskop a mikroskop rozšířily hranice světa oběma směry a odhalily rozměry skutečnosti, o nichž se nikomu ani nesnilo. Náš krajan Wilhelm Röntgen nedávno objevil paprsky, které procházejí hmotou. A rovněž v oblasti umění a zábavy existuje nespočet pomůcek a přístrojů, které využívají souhry světla a lidského oka: připomínám namátkou laternu magiku, *cameru obscuru* a *cameru lucidu*, dioramata, kineioskopy, praxioskopy nebo kouzelné bubny. — Pánové, příkladů bych mohl vršit mnoho, ale je to snad zbytečné, vůbec totiž nepochybuji, že si uvědomujete, proč jste tady: fotografie není ničím jiným než další fascinující manifestací toho, co dokáže světlo v rukou člověka. Tentokrát jsme ovšem nerozšířili prostor jako pomocí teleskopu nebo mikroskopu, ale zastavili jsme čas. Konečně dokážeme zvěčnit prchavost existence, jak se o to před námi pokoušely celé generace básníků.

Emmerich pohlédne z okna a rozepte si knoflíčky u saka. Je mu teprve jednatřicet let, ale na hlavě už má kouty. Když se pohledem vrátí zpět do učebny, přeběhne mu přes rty

takřka neznatelný úsměv. Někteří jste v Mnichově teprve pár dní, říká, a tak možná nevíte, že tu existuje bohémská čtvrť jménem Schwabing; určitě tamní hospody brzy poznáte. Před pár dny jsem tam byl navštívit jednoho malíře a náhoda tomu chtěla, že už hostil dalšího svého známého, básníka. A když se ten mladý muž dozvěděl, že jsem fotograf, vyznal se mi: Jednou jedinkrát bych si přál držet v ruce přímo paprsek světla a psát jím — jednou jedinkrát! Jméno onoho mladého muže vám prozradit nemohu, ale velmi dobře mu rozumím. Fotografie má svůj patos, ostatně část z něj se obráží přímo v etymologii — termín fotografie se skládá z řeckých výrazů pro světlo a psaní. Lze říci, že jako fotografové zapisujeme svět světlem. A naším cílem během následujících dvou let nebude nic menšího než vás naučit krasopisu, chcete-li světelné kaligrafii.

Ovšem hned na začátku musíme vyjasnit jednu věc — vyjasnit, všimněte si, že nás světlo neopouští. Podobně jako hudba a literatura, ani fotografie nevznikla jako umění, ale jako zábava, avšak na rozdíl od hudby a literatury není dosud za umění obecně považována. Vy jste se však ocitli ve škole, která si klade za cíl naučit vás právě fotografickému umění. Jak vás můžeme učit něčemu, co snad ani neexistuje?

Podívejme se na to blíže: Zdá se, že hlavním důvodem, proč se na fotografii pohlíží svrchu, je její technický a chemický charakter. Má se za to, že jednotlivé snímky jsou mechanickými otisky skutečnosti, fotografický proces údajně neposkytuje žádný prostor k tvůrčímu zásahu. Francouzský básník Charles Baudelaire tvrdil, že fotografy se stávají leda líní a neobdaření malíři, protože fotografie není schopna imaginativního vyjádření vyšších myšlenek a citů a může být nanejvýš velmi skromným služebníkem umění a věd, podobně jako tiskařství nebo stenografie.

Dovolte, abych vám něco ukázal. Předvedu vám dvě díla, která obvykle visí na stěně v mé kanceláři. Emmerich uchopí obraz položený dosud sklem k desce stolu a říká: Toto je první z nich — reprodukce známého Baudelairova portrétu od malíře Émila Deroye. Nato zvedne druhý obraz. A zde vidíte rovněž básníkův portrét, pořízený ovšem Étienne Carjatem ve slavném Nadarově fotografickém ateliéru. Dám vám čas, abyste se na tyto dvě podobizny pozorně podívali.

Ponechme teď stranou, pokračuje po chvíli, že prsty pravé ruky působí na Deroyově malbě poněkud křečovitě. Zřejmě se mnou budete souhlasit, že míra básníkovy přítomnosti je na těchto dvou portrétech nesrovnatelná. Obraz snad výrazněji zachycuje vidění malíře, ale co se uměleckého účinu týče, je to spíš k neprospěchu věci: osobnost portrétovaného je tu zatlačena do pozadí pod vrstvu barvy a za tahy štětce, jako by tu jedna subjektivita soupeřila s druhou. Baudelaire označil fotografii za skromného služebníka umění a věd, ale slovo, které použil, má ještě jiný význam: pokorný. Připomenu si to vždy, když se pozorně zadívám na Carjatův snímek: je pokorným, ale ve své prostotě současně neobyčejně mocným zachycením básníkovy osobnosti. Jen se podívejte na ty oči unaveného honičího psa, který kdesi v dálce stále cítí lovnou zvěř. A který malíř by si dovolil nakreslit lidské rty tak rovné, že mohou vyslovit i tu nejnežádanější pravdu?

Ano, jako technický a chemický proces je fotografie pouhým prostředkem a služebníkem; rovněž slovo lze užít různě, to je každému jasné. Předě dvěma lety byli zde v Německu odsouzeni Max Priester a Willy Wilcke za to, že se vloupali do pokoje, kde jako velryba na mořském dně skonala Otto von Bismarck, a pořídili několik snímků, které se pak snažili prodat tisku. Byla z toho velká kauza a soud, samotné snímky nebyly oficiálně

zveřejněny. Ve stejném roce pořídil italský fotograf Secondo Pia první snímky Turínského plátna, které záhy obletěly svět. Legendami opředený artefakt mohl konečně spatřit každý. Šokovaný Pia navíc zjistil, že otisk těla na plátně je de facto negativ, protože teprve na skutečném fotografickém negativu tvář vystoupí ve své lidské podobě. — Dva mrtví muži, dva snímky z téhož roku. Nabídl jsem vám tyto příklady, abych ukázal, že to, čím fotografie je, a případně také není, se mění podle toho, v čích rukou a v jakém kontextu se ocitne.

Nad hojnými karikaturami a kritikami v novinách, jež fotografii zesměšňovaly, než si ji samy osvojily, můžeme dnes mávnout rukou. Závažnější je, že naši odpůrci pocházejí často jako v případě Baudelaira přímo z řad umělců. Averse mnoha malířů vůči fotografii je všeobecně známa, stejně jako nenaplněné proroctví z doby jejího vynálezu, že malířství přivodí smrt. Ale stalo se něco jiného a já si na tomto místě neodpustím poznamenat, že vztah našich malířů k fotografii připomíná často vztah váženého muže k vydržované milence. Veřejně ji zapírají, ale v soukromí nejenže ji obdivují, ale nechávají se jí mocně inspirovat: běžně ji používají místo skicáře, hledají s její pomocí originální kompozici nebo gesto a jednou jsem dokonce viděl malíře, jak pomocí zvětšovacího přístroje promítá negativ přímo na plátno, na něž maluje.

Pánové, pro začátek vám tato škola nabízí své heslo: *Ars una, species mille*. Umění existuje jedno, ale způsobů je na tisíc. Pokud nerozumíte, pomohu vám přirovnáním: Jako může jeden jediný zdroj světla vrhat nekonečné množství stínů podle toho, jaký předmět před něj postavíte, tak se záměr skutečného tvůrce může manifestovat v nekonečném množství podob podle prostředků, jakých užívá.

Nechápejte mě ovšem špatně: vůbec vám nechci podsouvat, že fotografie je uměním za všech okolností. Nic mi není vzdálenější než považovat všechny ty bezduché duplikáty skutečnosti, které zaplavují svět, za umělecká díla. Víte, s jakým sloganem zakladatel firmy Kodak George Eastman právě dobývá americký trh? You press the button — We do the rest. Vy zmáčknete spoušť — my uděláme zbytek. Zdá se, že právě začíná éra zbytečných fotografií, takzvaných momentek, které odpůrcům umělecké fotografie poskytnou nekonečné množství levné munice.

Pánové, začal jsem tuto uvítací řeč slovy, že před sta miliony let umožnily chemické vlastnosti světla vznik života na této planetě. Ale teprve před šedesáti lety člověk objevil, jak pomocí chemických vlastností světla život na této planetě zachytit dříve nemyslitelným způsobem. Teprve před šedesáti lety světlo objevilo možnost, jak zaznamenat své vlastní dílo. Lze to vyjádřit i tak, že se naplnilo proroctví našeho velkého filosofa Georga Wilhelma Friedricha Hegela: světový duch skrze člověka opět novým způsobem rozpoznává sám sebe.

Buďte dobrými pastýři světla.

• • •

Mnichov na přelomu století — málokteré evropské město má tak skvělou pověst. Prst pro Prsten Nibelungův! Athény na Isaře! Město piva a umění! Město lidu a mládí! Nejsevernější město Itálie! Zatímco Berlín úpí pod vilémovským diktátem, v Mnichově dějiny dosud spí, osud mátožně vyčkává. Přijíždí sem rozjívění Američané, zádumčiví Rusové, rafinovaní Francouzi, národy balkánské. Co studuješ? je první otázka, při níž sedá pěna na pivě. Jsem malíř! Dělán pro Simpla. Budu slavným fotografem!

Ty taky? Já taky! Zum Wohl!

Učební a výzkumný ústav pro fotografii sídlí v nízké budově na Rennbahnstrasse. Je odtud slyšet supění a skřípání vlaků, které brzdí před budovou Hlavního nádraží směrem na severovýchod, hned za rušnou Strasse Bayer, kde se dají koupit orientální sladkosti, nábytek, kubánské doutníky i místní holky. Směrem na jih se po minutě chůze ocitneš na Bavaria Ringu, okrouhlé ulici s výstavními vilami, která lemuje rozlehlou Terezinu louku. Současně se začátkem školního roku na ni dosedne Oktoberfest. Thomas Mann poznamenal, že typický místní umělec je rozený pořadatel slavností a karnevalů, a není lepší příležitost, jak se o tom přesvědčit. Nad Terezinou loukou se tyčí monstrózní socha Bavarie a soucitně shlíží na své děti, jimž teče pivo po bradě.

Všude ruch a vzruch, nevíš kam dřív s očima. Přijel jsi z malého provinčního města a Mnichov ti začíná roztáčet spirálu v hlavě — roztáčet a žhavit. Kromě běžného jarmarečního zboží tu má svůj stan Mnichovská secese nebo Sjednocené dílny pro umění a řemesla, jakási křivá budka je vylepená karikaturami z oblíbeného *Simplicissima*, řečeného *Simpl*, a o kousek dál narazíš na odvážné obálky týdeníku *Jugend*. Máš pocit, že kdybys přistoupil blíž, odvede tě nějaký četník, ale lidé se jimi volně probírají, ba ukazují si, smějí se a příkládají si ruce k ústům. Na jedné obálce hledí muž s dýmkou do kypře naditého dekoltu zlatovlásky, na druhé je akt tak realistický, až zaváháš, zda nejde o fotografii, a poprvé tě napadne, jaké by to bylo snímat nahou ženu. Nejvíc tě však zaujme ještě jiná obálka, z níž potutelně vzhlíží elegantní dámička s liškou kolem krku a za ní se na zahradě zubí obrovský sněhulák — vypadá to, jako by odcházela z dostaveníčka, přerostlý sněhulák má křivě zapnuté knoflíky a její prs vytátý v hrudi.

To číslo si koupíš — aby ses pocvičil v němčině, natürlich.

Procházíš kolem stánků a pódii a necháváš se unášet davem. Všude se něco děje, zpěváci a herci stojí uprostřed hloučku nestálých diváků jen na bedně, skotský dudák v kiltu rozráží dav, snědý eskamotér v turbanu drží pomalovanou klec s tlustým hadem, dívky v bavorských krojích utvořily kruh a točí se, hlavy zakloněné k nebi, na němž zasychají poslední zbytky světla. Ne zcela bezdůvodně si připadáš jako kluk z malého města, který poprvé vidí svět.

Asi po hodině a půl tě to křížem krážem dovede k dřevěnému stolu, u nějž sedí a pijí tví noví spolužáci.

Franz, komm her! mává na tebe Bruno.

Musí se sesednout, aby ses vešel. Ale hned se zas zvedáš a jdeš si také pro džbánek. Alkohol zbavuje jazyk křeče. Ve větší společnosti jako bys na něm měl mlýnské kameny, ale pivo je rozpouští na jemný žlutý písek a ten spláchne do žaludku jako nic. Pamatuju si tě ze zkoušek, říká Peter. Přišel jsi pozdě a vypadalo to, že se ženeš snad z Ruska.

Jsem z Příbrami, z Čech.

Odkud?

Je to docela díra. Ale máme tam velký stříbrný doly.

Co máš z toho, Aichach, odkud jsem já, to je taky díra.

Každý jsme odněkud, říká Martin, ale teď jsme tady. A na to si přijíme.

A já jsem z Füssenu! hlásí růžolící Friedrich a cosi zanotuje.

Konverzace přeskakuje z jedné strany stolu na druhou, z tématu na téma. Máš co dělat, abys to zvládal sledovat, němčinu a všechny ty narážky a dvojsmysly, co chvíli ti nějaký vtíp ujde a směješ se naprázdno, jen abys mezi ně zapadl.

A History of Light

Jan Němec

Translated from the Czech by Melvyn Clarke

The man with the round face and the short hair touches the mid-point of his spectacles above the bridge of his nose and looks around a group of nine boys. Then he says: My name is Georg Heinrich Emmerich. Welcome to the Photography Training and Research Institute.

I came across an engraving in an old book, which showed an old sage receiving inspiration through rays of light. And indeed history is full of such inspiration, knowledge without light is unthinkable and light itself has become its symbol. Particularly over the last few centuries, we have learnt to tame light and to harness it for our grand scientific tasks. The telescope and microscope have expanded the world's boundaries in both directions, revealing undreamt of dimensions of reality. Our fellow countryman, Wilhelm Röntgen, recently discovered rays that penetrate matter. And, likewise in the fields of art and entertainment, there are countless aids and devices that take advantage of the interplay between light and the human eye: for instance, I might mention at random the *lanterna magica*, *camera obscura*, *camera lucida*, diorama, kinetoscope, praxinoscope and magic drum. Gentlemen, I could pile up example upon example, but this might well be needless, as I do not at all doubt that you are aware why you are here: photography is nothing more than another fascinating manifestation of what light can do in man's hands. But this time, of course, we have not expanded space by using a telescope or a microscope, we have actually stopped time.

At last we can immortalize transient existence, just as whole generations of poets have tried to do before us.

Emmerich looks out of the window and undoes his jacket buttons. He is just thirty-one-years-old, but his hair is already receding. As he returns his gaze to the classroom, an imperceptible smile seems to pass his lips. Some of you have only been in Munich a couple of days, he says, so perhaps you don't know there is a bohemian quarter here called Schwabing: you will surely soon get to know the local hostelrys there. A couple of days ago I went there to visit a painter, and as chance would have it, he was already entertaining another of his friends, a poet. And when this young man found out I was a photographer he admitted to me: Just once I would like to hold a ray of light right there in my hand and to write with it – just once! I cannot tell you this young man's name, but I do understand him very well. Photography does have its pathos. This is partly reflected directly in the etymology – the term photography is made up of the Greek words for light and writing. We photographers might be said to be writing down the world with light. And our aim over the next two years will be no less than to teach you, if you will, calligraphy with light.

However, we do have to elucidate one thing right from the start – notice how light never leaves us. Just like music and literature, photography didn't come into being as art, but as entertainment, and in contrast to music and literature it is not yet generally considered to be art. Nevertheless, you have found yourselves here in a school that aims to teach you this photographic art. How can we teach you something that may not even exist?

Let's look at this more closely: it would appear that the main reason people look down on photography is its technical

and chemical nature. Individual photos are considered to be mechanical reprints of reality, and the photographic process allegedly does not provide any space for creative intervention. The French poet Charles Baudelaire said that only lazy and untalented painters become photographers, because photography is not able to imaginatively express higher thoughts and feelings and may at most be a very modest servant of art and science, just like printing and stenography.

Let me show you something. Here are two works that normally hang on my office wall. Emmerich takes a picture that had been placed glass-side down on the tabletop and says: This is the first one – a reproduction of the famous portrait of Baudelaire by the painter Émile Deroy. He then picks up the second picture. And here you also see the poet's portrait, but this time taken by Étienne Carjat at Nadar's famous photography studio. I'll give you time to look carefully at both portraits.

After a while he continues: Now let us pass over the fact that the fingers on the right hand look somewhat stiff in Deroy's painting. You will surely agree with me that the extent of the poet's presence is incomparable in these two portraits. The first one perhaps captures the painter's vision more distinctly, but this is more of a disadvantage as far as the artistic effect is concerned: the portrait subject is pushed into the background here under a layer of paint and brushstrokes, as if one subjectivity were struggling with another here. Baudelaire described photography as the modest servant of art and science, but the word that he actually used has another meaning: humble. I always remember this when I am looking attentively at Carjat's picture: it is humble, but in its simplicity it is at the same time an unusually powerful portrayal of the poet's personality. Just look at these, the eyes of a tired bloodhound that still scents its prey in the distance somewhere. And what painter

would dare to draw human lips so straight that they can express even the most undesirable truth?

Yes, as a technical and chemical process, photography is a mere servant and means to an end; clearly, the word can be used in various ways. Two years ago here in Germany, Max Priester and Willy Wilcke were convicted of breaking into the room where Otto von Bismarck was on his deathbed, like a great whale at the bottom of the sea, and taking several pictures, which they then tried to sell to the press. There was a big court case and the pictures themselves were not officially published. That same year, the Italian photographer Secondo Pia took the first pictures of the Shroud of Turin, which were soon winging their way around the world. This legendary artefact could at last be seen by everybody. The shocked Pia also found that the print on the shroud was *de facto* a negative, because it was only on the actual photographic negative that the face emerged in its human form. Two dead men and two photographs from the same year. I offered you these examples to show you that what photography is and is not varies depending on whose hands and what context it finds itself in.

Nowadays, we can dismiss the numerous caricatures and criticisms in newspapers that deride photography, rather than absorbing them. More importantly, as in the case of Baudelaire, our opponents are often artists themselves. The aversion of many artists to photography is generally well-known, just like the unfulfilled prophecies at the time of its discovery that it would be the death of painting. But something else happened and here I would not fail to note that the relationship between painters and photography is often reminiscent of that between a respectable man and his kept woman. They ignore each other in public, but in private not only do they admire one another, but they are also greatly inspired by each

other: photography is commonly used instead of a sketchbook. It is used to find original compositions or gestures and once I even saw a painter using an enlarger to project a negative directly onto the canvas he was painting.

Gentlemen, to begin with, this school offers its motto: *Ars una, species mille*. There is only one art but a thousand approaches. If you do not understand, I will help you to compare: Just as a single source of light can cast an endless number of shadows depending on the object that you place in front of it, so the intention of a real-life creator can be manifested in an endless number of forms depending on the means that he uses.

Do not misunderstand me: I do not wish by any means to make out that photography is an art form under all circumstances. Nothing could be further from my mind than to think that all those soulless duplicates of reality flooding the world are works of art. You know the slogan that Kodak founder George Eastman uses to conquer the American market? You press the button – we do the rest. It looks like the age of pointless pictures is now upon us – so-called snapshots that provide opponents of artistic photography with an endless supply of cheap ammunition.

Gentlemen, I began this introductory speech by saying that a hundred million years ago the chemical properties of light enabled life to emerge on this planet. But it was only 60 years ago that man discovered how to use the chemical properties of light to record life on this planet in a way that was previously unthinkable. It was only 60 years ago that light discovered a way of recording its own work. This can also be expressed by saying that the prophecy of our great philosopher Georg Wilhelm Friedrich Hegel has been fulfilled: the world spirit again recognizes itself in a new way through man.

Be good shepherds of light.

Munich at the turn of the century – few European cities have such an excellent reputation. A finger for the Ring of the Nibelungs. Athens on the Isar. City of beer and art. City of the people and youth. The northernmost Italian city. While Berlin languishes beneath the Wilhelmine diktat, in Munich history has slept and fate has drowsily been biding its time. It is visited by unruly Americans, brooding Russians, the refined French and the peoples of the Balkans. What are you studying? That is the first question while the foam is still frothing on your beer. I'm a painter! I work for Simpla. I'm going to be a famous photographer!

You too? So am I! Zum Wohl!

The Photography Training and Research Institute is housed in a low building on Rennbahnstrasse. From there you can hear the puffing and screeching of trains as they brake in front of the Hauptbahnhof building to the north-east just beyond the busy Strasse Bayer, where you can buy oriental confectionery, furniture, Cuban cigars and the local girls. Walking southwards for a minute you find yourself at Bavaria Ring, a circular street of prestige villas bordered by Theresienwiese, where the Oktoberfest takes place just as the academic year is beginning. Thomas Mann noted that the typical local artist is a born organizer of festivals and carnivals and there is no better opportunity to find this out for yourself. Above Theresienwiese looms a huge statue of Bavaria, compassionately looking down on her beer-swilling offspring.

Hustle and bustle everywhere; you don't know where to set your eyes first. You came from a small provincial town and Munich starts to spiral in your head – spinning and glowing hot. Apart

from the usual fairground goods there are also stalls for the Munich Secession and the United Arts and Crafts Workshops, while pasted up all over a kind of lopsided booth are caricatures from the popular *Simplicissimus*, often just called *Simpl*, and a little further on you come across the bold front covers of the weekly *Jugend*. You get the feeling that if you stepped any closer the police would come and take you away, but people freely browse through them, show them to each other, laugh and put their hands to their mouths. On one cover, a man smoking a pipe is peering at the well-endowed décolletage of a golden-haired girl, while on another the nude is so realistic that you are not sure if it is a photograph, and for the first time it occurs to you what it would be like to photograph a naked woman. But most of all you are taken by another cover, from which an elegant little lady with a fox stole round her neck is slyly looking up, while behind her an enormous snowman in the garden is grinning – she looks like she has just been on a date, the overgrown snowman has buttons done up askew and his chest is imprinted with her breasts.

You buy that issue – to practise your German, natürlich.

You walk around the stalls and platforms, going with the flow of the crowd. Something is always happening, singers and actors stand on boxes in the middle of drifting audiences, a kilted Scottish piper weaves through the crowds, a swarthy beturbaned juggler holds a large snake inside a painted cage, while girls in Bavarian costumes have formed a circle and walk round staring upwards at the sky, where the last rags of light are drying. Not without good reason do you feel like a small-town boy seeing the world for the first time.

After about an hour and a half you criss-cross your way to a wooden table where your new classmates are sitting drinking.

Franz, komm her! Bruno waves at you.

They have to crush together for you to squeeze in. But then you immediately get up again and go for a jug. Alcohol loosens the tongue, which is tied down by millstones in larger company, but the beer dissolves them into fine yellow sand and washes it down into the stomach like nothing at all.

I remember you from the exams, Peter says. You came late and looked like you'd just come running from Russia or somewhere.

I'm from Příbram, in Bohemia.

Where?

It's a real hole. But we have big silver mines there.

So what? Aichach, where I'm from, is a hole too.

We're all from somewhere, says Martin, but now we're here. So let's drink to that.

And I'm from Füssen, rosy-cheeked Friedrich announces as he starts to sing something.

The conversation leaps from one side of the table to the other, from one subject to another. It's all you can do to follow it, in German and with all those allusions and double entendres. Every so often you miss a joke and smile blankly just to fit in.

Joachim butts in. I liked the way Emmerich made the connection with Hegel at the end. Gentlemen, it will soon be 70 years since he died.

Martin: Have you already been a student?

Joachim: I dropped out of philosophy at Jena.

Ty: Why?

Martin: You don't want to take pictures of ideas, do you?

Joachim: Ideas? Maybe you should have listened to Emmerich properly. Their motto *ars una, species mille* is just dressed-up Plato. And he only confirmed it when he came out with that simile on the single source of light and the innumerable shadows.

EUROPEAN UNION
PRIZE FOR LITERATURE

2014

Jan Němec – Czech Republic

Dějiny světla

A History of Light

488 pp, 2013

Rights sold to (*Last Update – August 2014*):

Bulgaria: Colibri

Poland: Książkowe Klimaty

Publishing House **HOST**

Radlas 5 – 602 00 Brno – Czech Republic

Tel. 00420 608 748 157

<http://www.hostbrno.cz>

Contact: Agent: Dana Blatná – blatna@hostbrno.cz

ISBN: 978-80-7294-962-5

EUPL / FEP-FEE – Rue Montoyer, 31 – B-1000 Brussels – T. +32 (0)2 770.11.10

info@euprizeliterature.eu – www.euprizeliterature.eu

Creative
Europe

european
booksellers
federation

